

cerkev zadene kaka nezgoda, v njej božja služba opravljati. In ker je njegovo prošnjo tudi mariborski okrožni urad gorko podpiral, odločil je deželni gubernij, da je cerkev sv. Jožefa za lembaško župnijo kot podružnica vsekako potrebna in da torej naj ostane.¹⁾

Tretji kurat pri Sv. Magdaleni, Simon Pukl, je potem dne 29. maja 1795 prosil, naj bi se cerkev sv. Jožefa pridružila k Sv. Magdaleni, kamor spada tudi bližnja vas in vsa okolica, a knezoškofjski ordinarijat v Gradcu mu je dne 5. junija t. l. odgovoril: »Nachdem die Zutheilung der Filial St. Joseph nach der Pfarr Lembach Höchsten Orts entschieden ist, können wir denselben in dem Gesuche nicht unterstützen.«²⁾ — Še le dne 1. januarja 1860 je cerkev sv. Jožefa postala podružnica predmestne župnije Sv. Magdalene.³⁾

(Konec prih.)

† Franc Urbas.

Bela žena, kaj vse napraviš? Solze, katere povzročiš dan za dnevom, napravile bi reko. Zakaj nič ne izbiraš, vse od kraja pobiraš? »Nas smrti ne obvarje koža gladka, — Od nje nas ne odkupijo kupi zlata.« Te misli so me obdajale na vernih duš dan, ko so se razlegale pesme žalostinke povsod. In na Dravskem polju, kamor si prišel, slišal si žalostno novico, katere bi človek ne verjel, ali ponavlja jo z žalostjo eden za drugim: »Urbas p. d. Sirk je po noči umrl!« — »Ni mogče!« je bil navaden odgovor.

In na žalost, resnica je, Urbasa ni več med živimi. In kdo je bil ta Urbas? Pojdi po celem Dravskem polju, po Halozah in prek Drave, in vsak ti bo povedal, vsak ga je poznal, bodisi bogat ali ubog. Bil je kmet, veliki posestnik; ali najsi premožen, da bi javljne našel njemu enakega, vendar priprost, z vsakim prijazen in ljubezniv, bodisi z gospodom ali kmetom.

Rojen v cirkovski fari, se je priženil k Sv. Lovrencu. Bog mu je dal ljubeznivo ženko in ga je oblagodaril s posvetnim blagom, dal pa mu je tudi plemenito srce in ga blagoslovil z dvema otrokoma, enim sinom, zdaj osmošolcem, in blago hčerjo, katera se je ravno pred mesecem dnij omožila. In v hiši, kjer se je pred mesecem dnij vršila vesela gostija, kjer je bilo petje in godci — je zdaj žalost in jok.

Zares, kar pravi naš Prešeren: »Ne odpodi od nas življenja tata — Veselja hrup, ne pevcev pesem sladka.« Rajni, rad zmirom vesel, da so se ga povsod veselili, bil je, najsi še le 44 let star, mož starega kova. Veren Bogu, vzgleden domoljub, zvest Slovenec, da bi daleč iskal takega med kmeti. Bil je ud makolske in ptujske posojilnice, večletni ud okrajnega zastopa, in doma je imel zaupanje, da so mu dajali razna častna mesta v občini, pri šoli, itd. Takih ljudij potrebujemo dandanes, in ti neizprosna bela žena — nam ga vzameš, ko bi ga najbolj potrebovali!

Kakšen ugled je imel in kako je bil priljubljen, pokazal je njegov pogreb. Takšnega še ni videl Sv. Lovrenc in tudi ne vem, če se kdaj kje na kmetih zgodi, da bi tako imenitne osebe koga h pogrebu spremljale. Dvanajst gg. duhovnikov, na čelu njim domačin preč. gospod dr. J. Mlakar, pelo je pretresljivi »Miserere«, in drugih, — kdo bi jih štel? Iz Ptujke gospod dr. Jurtela in drugi prijatelji, domača šolska mladina z učiteljstvom, in iz Št. Lovrenca in sosednih far velika množica mu je mu je posodila pot k zadnjemu počitku.

Na pokopališču so spregovorili dober prijatelj rajnega, g. kanonik dr. J. Mlakar lepe besede rajnemu v spomin, nam živim pa v tolažbo. Ni bilo skoro nobe-

nega očesa suhega. Vsakega si slišal: Škoda za Urbasa! Res škoda, ker taki možje, kakor je bil rajni, so redko sejani. Naj mu bo zemlja domača lahka, in blag spomin med znanci in prijatelji!

Gospodarske stvari.

Dobri svēti za to in ono.

1. Pomoč sadnemu drevju, da ga zajci ne glodajo.

Najboljše sredstvo proti tem glodavcem je smrdljivo olje (oleum animale foetidum). Oblijmo s tem oljem nekoliko žaganja ter napolnimo z njim skatljice za žveplenke, katere potem na drevesce obesimo. Smradljive vonjave tega olja zajci ne morejo prenesti in na ta način ubranimo drevesa, ker se jih zajci že od daleč ogibljejo.

2. Kako spoznamo, če je bila k mleku prilita voda.

Čez mero varčena gospodinja hoče ščediti tudi pri mleku ter ga »krsti« navadno z vodo. Najpogostejše pa to delajo mlekarice v mestu. Ako je bilo mleko že od gospodinje na deželi krščeno, ga mlekarice v mestu navadno z vodo še »birmujejo«, kar pa je vendar lahko spoznati. Vzamimo dobro oglašeno žico ali iglo, kakoršna se rabi pri pletenju nogavic, porinimo jo v mleko in urno izvlečimo ter jo držimo vodoravno. Ako je mleko čisto, nepomešano, obvisi na koncu igle mala kapljica mleka; če je bila pa k mleku prilita voda, bodisi tudi le v mali množici, ne zadrži se nikdar na igli ta kapljica mleka.

3. Strd namesto sladkorja.

Namesto slaščic in drugih podobnih rečij, ki kvarijo želodec, kupujmo svojim otrokom rajši strd! Otroci strd radi jedó, vrhu tega ima tudi za njih zdravje veliko vrednost. V nobeni hiši, bodisi na deželi ali v mestu, ne smela bi manjkati strd kot izvrstno sredstvo proti mnogim boleznim. Splošno znana je poraba strdi pomešane z nastrganim hrenom kot zanesljivo zdravilo proti jetiki. Mlačna voda, pomešana s strdjo, je kaj zdrava pijača v raznih vročinskih boleznih, a zlasti še ob času griže. Ker je pričakovati, da se sladkor v bodoče še bolj podraži, opozarjamo čitatelje že sedaj na strd kot na izvrstno nadomestilo.

Sejmovi. Dne 13. novembra v Poličanah (za svinje) in Studenicali. Dne 15. nov. na Vranskem, v Arvežu, Poličanah, Središču in Radgoni. Dne 17. nov. v Imenem (za svinje). Dne 18. nov. na Bregu pri Ptuj (za svinje). Dne 19. nov. v Ljubnem, Ivniku, pri Sv. Juriju ob Pesnici, v Rušah, na Gornji Polskavi, v Pod-sredi in Slov. Gradcu.

Dopisi.

Iz Maribora. (Pozor, prijatelji katol. del. društva!) Žalostno razmere človeške družbe nujno zahtevajo leka. Razun kmečkemu in obrtnemu stanu je posebno pomagati delavcem, koje je razkrojil in razpršil nekrščanski duh časa, jim vzel živo vero in medsebojno krščansko ljubezen, jim iztrgal iz srca zadovoljnost, srečo in mir ter jih napolnil s srdom proti obstoječemu družabnemu redu. Silna potreba je torej zbirati jih v društva, v katerih naj se podučujejo in vspodbujajo

¹⁾ Kn. šk. arhiv v Mariboru.

²⁾ Izvirna listina v kn. šk. arhivu v Mariboru.

³⁾ Ign. Orožen, I., 352.